

Gabriela RADU
(Universitatea de Vest din Timișoara)

Rituri funerare la romani. *Eneida*

Abstract: (Funeral Rites in Ancient Rome. *Aeneid*) Funeral rites are the expression of a religious attitude that reflects man's belief in the afterlife. In *Aeneid*, Virgil describes many rituals associated with burial or cremation. In this paper, I will analyze description of funeral rites in order of seeing if they evoke practice funeral rites as it recorded in archaeological evidence or whether they constitute only a literary convention.

Keywords: funeral rites, cremation, inhumation, burial customs, epic

Rezumat: Expresie a unei atitudini religioase care reflectă credința omului în „lumea de dincolo”, ritul funerar descris în poemul vergilian, *Eneida*, dezvăluie obiceiuri de îngropare și de incinerare a morților practicate în timpurile arhaice, de diferite neamuri – troieni, etrusci, arcadieni, rutuli etc. În lucrarea de față, ne propunem să analizăm riturile funerare descrise de Vergiliu pentru a observa dacă ele evocă sau nu practica înregistrată de arheologia funerară sau dacă acestea constituie doar o convenție literară.

Cuvinte-cheie: funerar, incinerare, înhumare, obicei, epos

Riturile funerare descrise în *Eneida* dezvăluie obiceiuri de îngropare sau de incinerare a celor decedați, obiceiuri practicate de diferite neamuri – troieni, etrusci, arcadieni, rutuli etc. Însă, sunt riturile funerare din *Eneida* doar o reprezentare poetică, o convenție literară la care a aderat și poetul latin sau ele constituie transpunerea în poezie a unei realități ce corespunde, în fapt, practicilor funerare înregistrate de arheologia funerară?

Există o concordanță a celor mai vechi opere literare grecești, *Iliada*¹ și *Odiseea*, cu arta funerară greacă clasică, cu privire la credințele și riturile funerare (concepții instituite deja până în sec. al VI-lea î. Hr.). Din ambele rezultă credința grecilor că sufletele morților ajung în împărăția lui Hades și a soției sale, Persefona, sub pământ (*Iliada*) sau departe în vest, la marginile oceanului (*Odiseea*), sub forma unor umbre fade care păstrează, după moarte, înfățișarea lor terestră. Palide, lipsite de sânge și lipsite de orice consistență, umbrele dețin o minimă conștiință de sine, pentru menținerea căreia însă, trebuie să aibă parte de ofrande din partea celor vii

---

¹ Cf. Homer, *Iliad* 23. 63 ff.

(Homer 1999: 496): „ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο / πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα / καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο”².

La romani, potrivit credințelor timpurii, sufletele celor decedați (*lares, manes*) ajungeau după moarte, fie în mormânt – loc în care *supraviețuiesc*, sunt incolori și nediferențiați la înfățișare, pot fi deopotrivă slabi și puternici, înfricoșători și favorabili celor vii, nu își doresc decât să-și regăsească vatra și de aceea trebuie îmblânziți prin ofrande și asigurați că au un loc în sufletele celor vii (Toynbee 1971, 35), – fie într-o regiune subterană, obscură, stăpânită de zeul Orcus, posibil, o divinitate de origine etruscă. Acolo treceau într-o anume stare de existență conștientă, asemănătoare celei de pe pământ. Cel din urmă aspect este prezent în comedia plautină *Mostellaria* (Plautus 1924, 340): „nam me Acheruntem recipere Orcus noluit, Quia praemature vita careo”³. Cu privire la Mani, aflăm la Cicero (Cicero 1928, 398) care citează, în fapt, un fragment din Legea celor XII Table că aceștia reprezentau, la început, o *colectivitate (nediferențiată)* de natură divină, venerată ca strămoși: „deorum manium iura sancta sunt. Suos leto datos divos habento”⁴. Însă tot Cicero este cel dintâi care se referă la *Di Manes*, nu numai ca la colectivitatea/comunitatea spiritelor morților, ci ca la un concept desemnând o existență individuală după moarte (Toynbee 1971, 35): „coniuratorum manes mortuorum”⁵.

Ideea existenței individuale după moarte este înregistrată de epigrafia funerară, începând cu perioada augustană, când inscripțiile de pe morminte combină formula tradițională *D(is) M(anibus)* cu numele personal al decedatului (Toynbee 1971, 35).

Cu privire la sălășul Manilor, se credea că aceștia sălășluiau sub pământ sau în preajma mormântului unde aveau parte de ofrande. Împărăția aceasta a morților nu era însă izolată complet de lumea de aici, ci corespundea cu ea printr-o groapă făcută în pământ (*mundus*) în apropierea orașului sau a satului și era acoperită cu o piatră (*lapis manalis*). De trei ori pe an, la 24 august, 5 octombrie și 8 noiembrie, se ridica această piatră pentru ca sufletele să iasă și să se ducă să-și vadă rudele. Mai târziu, sunt înregistrate destule dovezi despre necesitatea ca cei vii să mențină morții „în viață” oferindu-le mâncare și ceva de băut – ulei sau chiar sânge; din aceleași considerente, morții erau „luați” părtași la mesele funerare date de rude, în preajma mormântului. Uneori, erau făcute găuri înspre mormânt și introduse țevi prin care ofrandele erau trimise decedați. Se credea că morții odihnesc în sânul mamei pământ. Reprezentarea *Terra Mater* în arta sepulcrală este motivată de această credință. Rezultând tot de aici, formula din epitafe: *S(it) T(ibi) T(erra) L(evis)* și noțiunea

² Iată-l se-apropie sufletul, bietul prieten Patrocle / El întru toate leit la sta și la ochii cei galeși / Ca și la glas și la haina-i purtată pe trupu-i de dânsul. (Homer, *Iliada*, p. 895).

³ Orcus nu a vrut să mă primească în Aheron, căci am murit de moarte prematură. (Pl., *Mos.*, 2.2, 70)

⁴ Drepturile zeilor lumii de jos trebuie să fie sacre.

⁵ Spiritele morților uneltitori (Cicero, *Pis.*, 7. 16).

nemuririi prin unirea cu Mama Pământ: „cinis sum cinis terra est terra dea ergo ego mortua non sum”⁶ (Toynbee 1971, 37).

O altă reprezentare a lumii de dincolo, aflată în strânsă legătură cu cea de dinainte, constă în credința că mormântul însuși este locul în care cel decedat locuiește. Așa se explică faptul că arhitectura unor mausolee și forma unor monumente sepulcrale amintesc casele celor vii. De aici, încercarea de a-i face pe cei morți să se „simtă” acasă în mormânt prin reprezentarea în fresce, mozaic, piatră sau stuc a obiectelor familiare: articole de toaletă, veselă, mobilă, unelte, materiale de scris folosite odinioară (Toynbee 1971, 38).

În credința romană, regatul morților era stăpânit de Dis Pater sau Dispatēr (cf. skt. Dyaus Pitar), la origine o divinitate htoniană, ulterior subsumată lui Pluto/Hades. Acesta este introdus la Roma în timpul primului război punic (264-241 î. Hr.), mai exact, în 249 î. Hr., când Senatul Roman decide organizarea unor festivaluri în cinstea lui Dis Pater și a Proserpinei.

În epoca clasică, Vergiliu este primul scriitor care, în cartea a VI-a a *Eneidei*, a apelat la mitologia greacă pentru a reprezenta lumea de dincolo. (Toynbee 1971, 36) Topografia vergiliană este elaborată și are o diviziune tripartită: *Limbo* – regiunea din marginea Hadesului în care sunt „găzduiți” copiii și cei care au murit înainte de vreme „Continuo auditaē voces vagitus et ingens / infantumque animae flentes, in limine primo...”⁷ (Virg., *Aen.*, VI, 426) și „Proxima deinde tenent maesti loca, qui sibi letum / insontes peperere manu lucemque perosi proiecere animas.”⁸, *Văile Plângerii*: „Nec procul hinc partem fusi monstrantur in omnem / Lugentes Campi”⁹ (Virg., *Aen.*, VI, 440), – *Tartarul* în care nelegiuții legendari sunt supuși torturii – „...Cărarea de la stânga, / Ducând către nelegiuitul Tartar, / E-a răilor, ce-și ispășesc osânda.” (p. 299) și *Câmpiile Elizee* unde eroii se bucură de plăcerile pe care le-au cunoscut în viață – „nulli certa domus; lucis habitamus opacis / riparumque toros et prata recentia rivis / incolimus...”¹⁰ (Virg., *Aen.*, VI, 673-5).

Deși numeroși scriitori latini s-au folosit de viziunea asupra vieții de dincolo moștenită de la greci, această reprezentare este o convenție poetică, neconformă cu cea a romanului de rând. Epitafele și arta funerară ignoră această viziune aproape în întregime.

Acestea și riturile practicate la mormânt sugerează că mulțimea de oameni care alcătuia societatea romană avea altă viziune despre viața de dincolo, una destul de diferită de cea „promovată” de literatură. Mai mult, este manifest un real scepticism

⁶ CIL 66.4.29609.

⁷ „...pe-ntâiul prag al Morții / Sunt suflete de prunci, tânguitoare” (Verg., *Eneida*, p. 292).

⁸ „Stau triști în preajmă cei ce, fără vreo vină, / Cu mâna lor și-au cășunat sfârșitul (Verg., *Eneida*, p. 293).

⁹ „Nu departe / Se desfășoară, cât cuprinzi cu ochii / Câmpiile Jelirii. (Verg., *Eneida*, p. 294).

¹⁰ „Sălaș statornic n-are-aice nime; / Hălăduim prin umbra crângurilor / Și ne culcăm pe prispa râurilor / Și prin pășuni, de-ape înviorate.” (Verg., *Eneida*, p. 292).

(Toynbee 1971, 34), vizibil în epitafuri funerare de genul celui de pe mormântul Cerelliei Fortunata¹¹ (probabil sec. al III-lea d. Hr.): „μή μου παρέλθης τὸ ἐπίγραμμα, ὁδοιπόρε,/ ἀλλὰ σταθεὶς ἄκουε καὶ μαθὼν ἅπι./ οὐκ ἔστι ἐν Ἄδου πλοῖον, οὐ πορθμεὺς Χάρων,/ οὐκ Αἰακὸς κλειδοῦχος, οὐχὶ Κέρβερος κύων/ ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ κάτω τεθνηκότες/ ὅστέα τέφρα γεγόναμεν, ἄλλο δὲ οὐδὲ ἔν./ εἴρηκά σοι ὀρθῶς ὕπαγε, ὁδοιπόρε,/ μὴ καὶ τεθνακῶς ἀδόλεσχός σοι φανῶ/ Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίνας στήλαισι χαρίζου/ μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης ἐς κενὸν ἢ δαπάνη./ ζῶντί μοι, εἴ τι θέλεις, χάρισαι τέφρην δὲ μεθύσκων/ πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται./ τοῦτο ἔσομαι γὰρ ἐγώ, σὺ δὲ τούτοις γῆν ἐπιχῶσα/ εἰπέ ὅτι οὐκ ὦν ἦν τοῦτο πάλιν γέγονα”¹².

Incinerare sau înhumare? Potrivit lui Cicero, (Cicero 1928, 440) înhumarea, nu incinerarea, a constituit modul de înmormântare cel mai vechi, la romani: „At mihi quidem antiquissimum sepulturae genus illud fuisse videtur quo apud Xenophontem Cyrus utitur: redditur enim terrae corpus, et ita locatum ac situm quasi operimento matris obducitur. Eodemque ritu in eo sepulcro quod <haud> procul a Fontis ara est, regem nostrum Numam conditum accepimus, gentemque Corneliam usque ad memoriam nostram hac sepultura scimus esse usam. C. Marii sitas reliquias apud Anienem dissipari iussit Sylla victor, acerbior odio incitatus, quam si tam sapiens fuisset quam fuit vehemens.”¹³ Aceeași idee este prezentă și la Plinius cel Bătrân (Pliny 1942: 632): „ipsum cremare, apud Romanos non fuit veteris instituti: terra

¹¹ CIL 6.14672 este un monument funerar bilingv greco-latin: „D(is) Cerelliae Fortunatae coniugi karissimae cum qua M(anibus) v. ann. XL s.u.q. M. Antonius Encolpus fecit sibi et Antonio Athenaeo liberto suo karissimo et libertis libertabusque eorum et posteris, excepto M. Antonio Athenione quem ueto in eo monumento aditum habere, neque iter ambitum introitum ullum in eo habere, neque sepulturae causa reliquias eius posterorumque eius inferri, quod si quis aduersus hoc quis fecerit, tunc is qui fecerit poenae nomine pontificibus aut antescolaris uirginum s. L m.n. inferre debebit, ideo quia me pos multas iniurias parentem sibi amnegauerit. Et A. Lelio Apeliti, clienti karissimo quem boluerit do(n)ationis causa sarcophagum eligat sibi, opter quod in tam ma(g)na clade non me reliquerit, cuius beneficia (h)abeo”.

¹² „Călătorule, nu trece pe lângă epitaful meu, / Ci oprește-te și ascultă și, odată ce afli adevărul, pleacă mai departe. / Nu este nici o luntre în Hades, nici un luntraș, Caron, / Nici Eac, păstrătorul cheilor sau vreun câine, Cerber. / Ci, noi toți, morții de jos / Am ajuns oase și cenușă; nimic altceva. / Ți-am vorbit cu dreptate; călătorule, pleacă / Doar dacă, deși sunt mort, nu-ți par un flecar. / Nu-mi dărui nici miresme, nici cununi pe mormântul de piatră. / Nu aprinde nici focul; cheltuiala ar fi irosită. / Când sunt viu, dacă vrei ceva, dă-mi o parte / Dar oferind o libație cenușii mele / Vei produce doar noroi și cel mort nu va bea. / Căci asta voi fi, iar când vei presăra țărână peste [rămășițele] acestea / Spune că ceea ce am fost când nu eram, am devenit din nou” (trad. din greacă).

¹³ „Mi se pare mie, așadar, că acest tip de înmormântare pe care Cirus a cerut-o pentru el – potrivit lui Xenofon, – este cel mai vechi dintre toate, căci este un fel de restituire a trupului pe care o facem gliei care, ca o mamă, naște, și ca o mamă, ia înapoi la sânul ei protector. În același fel, vechiul nostru rege, Numa, a fost îngropat în mormânt, aproape de altarul fântânii. Familia Cornelia, de asemenea, a folosit acest tip de înmormântare până într-o vreme de care ne amintim. Cuceritorul Sylla, a poruncit ca trupul lui Marius să fie dezgropat din mormântul său de pe malul râului Anio, împins la această brutalitate barbară de o ciudă neîmpăcată... Probabil din cauza fricii că aceleași lucruri i s-ar putea întâmpla și lui, a poruncit ca trupul lui să-i fie ars după moarte – un obicei pe care primul l-a introdus în familia patriciana Cornelia.

condebantur”¹⁴. Tot Plinius spune că multe familii romane au păstrat obiceiul înhumării, cea mai celebra fiind Gens Cornelia din care Sylla a fost primul membru care a fost incinerat.

Cât privește practica înhumării, comentatorii operei vergiliene au dezbătut în numeroase studii¹⁵, ipoteza cunoașterii/ignorării de către Vergiliu a obiceiurilor funerare practicate pe teritoriul italic în vremurile arhaice. Nu se știe sigur dacă poetul latin cunoștea vechile morminte etrusce situate în apropierea Romei și ca urmare a acestui fapt aflase despre obiceiurile nobilului neam etrusc de a-și îngropa morții. În poemul vergilian, urmașii etruscilor, rutulii conduși de Turnus și volscii, practicau înhumarea. Rândurile următoare cuprind secvențe din riturile de îngropare a morților care confirmă ideea că Vergiliu cunoștea bine obiceiul înhumării practicat de vechile seminții italiice.

Principala termen care desemnează actul așezării rămășițelor în groapă (fie a trupului celui decedat, fie a oaselor acestuia) în traducerea românească a profesorului G.I. Tohăneanu este verbul arhaic „a astruca”. În limba latină, verbul *astruere* are înțelesul de „a construi în plus”, „a construi peste”, „a adăuga”. Lexemul moștenit în limba română (< lat. **astruicare*¹⁶), „a astruca” înseamnă „a înmormânta”, „a îngropa” și, folosit cu mare frecvență de către traducător, apare chiar din primul cânt al epopeii, ca determinare atributivă a numelui propriu Antenor¹⁷, – erou troian, care, după ce s-a refugiat pe coastele Adriaticii, în Italia și a întemeiat cetatea Patavium¹⁸ (Padova) a fost „...*Astrucat* cu grijă, / Acum, tihnit, el odihnește-n pace...” (Vergilius 1994, 46). Investit datorită vechimii cu prestigiu stilistic, „astrucat”, traduce, în acest prim caz, forma adjectivală latină *compostus* (de la verbul *compono*, *componere*, *composui*, *compositum* – „a pune laolaltă”, „a aranja”, „a împăca”), prezentă în versul, „nunc placida *compostus* pace quiescit” (Virgil 1999, 278). Elementul participial *compostus* (înzestrat cu un „suflu” arhaic, datorită formei sincopate, *compostus/compositum*) nu oferă certitudini cu privire la metoda funerară folosită în cazul lui Antenor, dar e foarte probabil ca aceasta să fi fost incinerarea, rit funerar obișnuit în perioada miceniană.

¹⁴ La romani, obiceiul vechi nu era incinerarea, ci îngroparea morților.

¹⁵ Cf. Catharine Saunders, *Cremation and inhumation in Aeneid*, AJPh 46.4, 1925, p. 352-357.

¹⁶ *Astrucă* (-c-, -ăt), vb. – „1. A acoperi. – 2. A îngropa, a acoperi cu pământ.” Lat. **astru(i)cāre*, de la *astruere* (Meyer-Lübke, ZRPh., XXVII, 253; Candrea, Rom., XXXI, 302; Candrea, *Éléments*, 79; Pușcariu 153; Candrea-Dens., 106; REW 748; DAR; Rosetti, I, 163). Nu este probabilă der. propusă de Cihac, din sl. *sūkryti* „a ascunde”. – Der. *astrucămînt*, s. n. (Banat, pătură). Sursa: DER (1958-1966)

¹⁷ Antenor apare episodic în *Iliada*. În Cântul III, „he is present when Helen identifies for Priam each of the Greek warriors from the wall of Troy; when she describes Odysseus, Antenor criticizes her, saying how he entertained Odysseus and Menelaus and got to know both. In Book 7, as mentioned above, he advises the Trojans to give Helen back, but Paris refuses to yield.”

¹⁸ Cel mai vechi oraș din nordul peninsulei italiice; conform lui Titus Livius, *Ab urbe condita*, cetatea ar fi fost întemeiată în anul 1183 î. Hr. de către Antenor.

Ca om educat aparținând societății romane din secolul I î. Hr., Vergilius aderă la convingerile deja menționate ale membrilor acestei societăți cu privire la caracterul prim al înhumării față de incinerare pe teritoriul peninsulei italiice, în perioada arhaică. Pentru probarea faptului că poetul latin a distribuit, deliberat, metoda de înmormântare în funcție de apartenența de neam, două sunt pasajele pe care le supun observației. Primul, discursul dinaintea morții rostit de Mezentiu și adresat dușmanului său, Enea, cuprinde versul: „*corpus humo patriare tegi*” (Virgil 1999, 232), în traducere, „îngăduie să-mi fie trupul / Cu țărână astrucat” (Vergilius 1994, 520). Elementul lexical cheie este *corpus*; în traducere, *trupul*. În urma „confruntării” versiunilor rezultă corespondența celor doi termeni, infinitivul *tegi* (de la *tegere* „a acoperi”) și „să fie astrucat”. Nu întâmplător, Mezentius – cel de neam etrusc – insistă ca trupul „să fie cu țărână astrucat”, aluzia la ritul înhumării, practicat de triburile etrusce, fiind extrem de clară.

O atentă selecție lexicală a unui fragment original din cântul X, dezvăluie cu certitudine, dacă mai era nevoie, că metoda de îngropare folosită de către troieni a presupus incinerarea: „...non te optima mater / *Condet humi* patriove onerabit *membra sepulchro*” (Virgil 1999, 208). Traducerea românească întărește ideea: Versurile „Prea buna-ți maică n-o să te îngroape / Și *mădularele* n-o să-ți astruce / Acasă, în mormânt...” (Vergilius 1994, 502). Elementele-cheie în ambele versiuni sunt *membra* și *mădularele*, acestea sunt, de fapt, părțile rămase după incinerarea corpului; poetul nu spune *corpus onerare*, ci *membra onerare*.

Din nou, două pasaje aflate în contrapunct, de data aceasta în cântul XI, probează selecția deliberată făcută de poetul latin în privința practicii funerare. Frântura de text vergilian, „et sociis *dare tempus humanis praecipitant curae*” (Virgil 1999, 234) este redată în limba română, astfel: „E zorit Enea s-astruce pe fărtați” (Vergilius 1994, 527). După lupta descrisă în cântul anterior, cei rămași de ambele părți „zoresc” (*praecipitant*) să împlinescă „cele cuvenite” morților. În versiunea tălmăcită mai sus, expresia „a astruca fărtații” nu se referă la înhumare ci la *îngroparea oaselor* după incinerare, ritualul îndeplinit de troieni fiind expus (și) în versurile: „Pe-ntregul țărâm privesc cum ard fărtații / Și cum se mistuie de flăcări rugul” (Vergilius 1994, 537).

Latinii, care practicau ritul înhumării, îi cer lui Enea „Să-ngăduie cu țărână să-i astruce” (Vergilius 1994, 532). Versul vergilian, „*corpora, per campos ferro quae fusa iacebant, / redderet ac tumulo sineret succedere terrae;*” (Virgil 1999, 240) ar putea fi tradus literal prin „să permită ca trupurile să pătrundă în gruiul de țărână”; ambele versiuni, și cea originală și cea tălmăcită aduc o cuvenită precizare cu privire la ritual: *trupurile* erau în acest caz (latinii) acoperite de „țărână”, erau așadar înhumate. După cum se poate constata confruntând versiunea latină, „sunt illis sua funera” (Virgil 1999, 262), cu cea tălcută în românește, „...doar și ei astrucară / Atâția morți...” (Vergilius 1994, 548), explicitarea amintită mai înainte nu mai este

prezentă în nici una dintre ele, întrucât enunțul face trimitere la riturile funebre practicate de troieni (incinerare).

Este un aspect dovedit¹⁹ că, în privința riturilor funerare ale troienilor și ale grecilor, Vergilius a folosit izvorul epopeilor homerice. Eroii troieni din *Eneida* practică metoda incinerării: „Părintele Enea și cu Tarhon / Pe șerpuitul țarm înalță ruguri. / Acolo toată lumea își aduce / Pe morții săi, cum datina o cere. / Și când, sub ruguri, focul se încinse, / Adâncul cer se-ascunse-n întuneric, / Funinginea cea neagră cotropindu-l. / De trei ori pedestrași în arme lucii / Înconjură rugurile-ncinse; / De trei ori și călării ocoliră / Învăpăiatul loc de-ngropăciune / Și gemete din gură sloboziră. / De lacrimi e stropită glia, lacrimi / Stropesc și armele. La ceruri urcă / Al trâmbițelor strigăt și jelania / Ostașilor. Pe foc aruncă unii / Răpitul plin de pe latine trupuri / Răpuse: coifuri, spade podobite, / Înfierbântate încă roți și frâie. [...] / În jur erau aduși și morții, / Plăvani o droaie. Taie și aruncă / Pe foc mistreți cu țepile zburlițe, / Mioare de pe câmpuri înșfăcate. / Pe-ntregul țarm privesc cum ard fărtații / Și cum se mistuie de flăcări rugul / Și nu pot fi îndepărtați de-acolo / Pân' nu coboară noaptea cea jilavă...” (Vergilius 1994, 535)

Doar masa mare a leșurilor neidentificate este incinerată de către latini; nu este o neconcordanță față de datina înhumării constant practică de către latini în *Eneida*, ci o „abatere” de la ea, în împrejurările războiului: Și latinii, bieții, / Au ridicat nenumărate ruguri. / O parte dintre morți îi îngropară / Pe loc; pe alții-i iau și îi strămută-n / Ogor vecin sau îi trimit cetății. / Mormanul greu al restului de leșuri / Le ard de-a valma, fără vreo cinstire, / Făr' să le numere. Și pretutindeni / Lucesc atuncea țarinile-ntinse / De focuri dese-arzând pe întrecute. / Când zorii celei de a treia zile / Răzniseră din cer ghețoasa umbră / A nopții, triști, ei scormonesc grămada / Cenușii, oasele amestecate / Ca să le-adune și să le astruce / Cu-o mână de țărână, caldă încă. (Vergilius 1994, 537)

Incinerarea la troieni. Deslușit și detaliat însă este ritul funerar prezent în cântul VI, incinerarea eroului troian Misenus, unul dintre însoțitorii lui Enea, „zăcând pe prund, răpus de-o moarte cruntă... (Vergilius 1994, 280). Pentru împlinirea legii funerare, Enea și soții săi „Duc grabnic la-mplinire, / Plângând, învățăturile Sibilei / Că nu-i răgaz. Adună lemnărie / Pe întrecute, să tocmească rugul, / Nălțându-l pân' la cer. Se duc în codrul / Cel vechi – afunde vizuini de fiare – / Cad brazi; de loviturile săcurii / Huiesc stejari; despică trunchi de frasini / Și lemnul tare de gorun, cu icuri. / De sus, din munți, ei prăvălesc la vale / Mojdreni înalți. [...] Iar troienii, / Pe țarm se tânguiu după Misenus / Cu nesecate lacrimi prinosindu-i / Nepăsătorul scrum. Întâi ridică / Un falnic rug, din loazbe rășinoase / Și ciompuri de gorun, a cărui margini / Le împletesc cu frunze-ntunecate. / Așază chiparoși de-ngropăciune / În fața rugului, împodobindu-l / Cu arme care fulgeră la soare. / În vase de aramă dând în clocot / Pe focul viu, duc alții apă fiartă / Și trupul cel pe veci răcit îl spală / Și-l ung cu iruri. Se

¹⁹ Cf. Segal, Alan F. *Life After Death: A History of the Afterlife in the Religions of the West*. New York: Doubleday, 2004.

aude geamăt. / Apoi pe-o năsălie-așază mortul / Cel îndelung jelit. Deasupra, strai / De purpură aruncă,-mbrăcăminte / Obișnuită lui. Pe umeri, alții / Prin uriașa targă – datorie / Jălălnică – și, fețele-ntorcându-și, / Sub rug ei potriviră torța-aprinsă, / Așa cum cere datina vechimii. / De-a valma îmbulzite, ard acuma / Prinoase de tămâie, jertfe, -ulcioare / Și oleul vărsat cu-mbelșugare. / După ce lunecă cenușa-n țărână / Ș-a focului văpaie se potoale, / Și rămășițele cu vin le spală, / Și scrumul sugător. Iar Corineus / Cu mare grijă oasele le-alege / Și-n chiupul de aramă le astrucă. / Tot el, de trei ori soții-și înconjoară / Purtând un ol cu apa ispășirii: / Un ram de-oliv mănos în ea muindu-l, / Cu roua cea ușure îi stropește. / Pe cei de față-astfel îi lămurează / Rostind, de bun rămas pe veci, voroave./ Cucernicul Enea îi durează / Mormânt semet (deasupra așezându-l / Însemnele vieții lui: o vâslă / Ș-o trâmbiță) la poala unui munte / Înalt, ce-i veșnicește amintirea: / Misenus – și purta-va acest nume / De-a pururi.” (Vergilius 1994, 280-2).

Riturile funerare acordate lui Misenus sunt descrise și în scurtul crâmpei decupat din cartea a VI-a: „ossaque lecta cado textit Corynaeus aëno” (Virgil 1999, 548) pe care G.I. Tohăneanu le tâlmăcește în românește, astfel: „...oasele le-alege / Și-n chiupul de aramă le astrucă” (Vergilius 1994, 283). Se detașează din al doilea vers selectat, termenul regional de origine turcă, *chiup*, al cărui corespondent latin este substantivul *cadus* care desemnează un vas pentru păstrat vin, ulei, miere sau, în situația comentată, o urnă funerară. Din aria semantică a termenilor funerari, traducătorul a selectat și verbul arhaic „a astruca”, cu toate că în versiunea originală verbul *tegere* („a acoperi”, „a ascunde vederii”) nu are același registru funebru – cei doi termeni aparținând registrului arhaic și popular sunt aflați pe poziții extreme (deși raportul sintactic normal în limba de receptare de verb-complement direct pretindea proximitatea lor) – ca elemente expresive fundamentale. După incinerarea trupului, rămășițele lui Misenus au fost „astrucate”, ascunse vederii în „chiupul de aramă”.

Conform vestigiilor arheologice, în Sepulcretum-ul din Forul Roman, în sec. al VIII-lea până în al VI-lea î. Hr. au fost oficiate și incinerări și înhumări (Toynbee 1971, 39).

Cele două rituri de înmormântare au coexistat în toate regiunile peninsulei italice încă din timpul civilizației etrusce (Toynbee 1971, 15). Interdicțiile cu privire la înhumări și incinerări, interzise în interiorul orașelor, interdicții instituite în *Legea celor 12 Table*,²⁰ probează faptul că, în sec. V-lea î. Hr. ambele rituri funerare erau practicate simultan (Toynbee 1971, 39). Alegerea unei metode în detrimentul alteia pare să fi fost condiționată doar de tradiția familială sau de preferința individuală, însă, este un lucru cert că, cele două rituri nu au fost practicate pretutindeni și oricând, în aceeași măsură. (Toynbee 1971, 15).

Deși reprezentarea lumii de dincolo, așa cum o înțelegeau romanii, nu concordă cu cea imaginată de poetul latin, totuși, faptul că în *Eneida* troienii și

²⁰ Tabla X, Leg., 1,2,10,11.

arcadienii practicau incinerarea, iar rutulii, volscii și semințiile latine, înhumarea, probează ideea că, prin distribuirea deliberată a obiceiurilor funerare în funcție de apartenența la neam, Vergilius a cunoscut și a transpus în poezie ritualurile funerare din vechime.

Bibliografie selectivă

- Cicero. 1928. *On the Republic. On the laws* (transl. C.W. Keyes). Loeb Classical Library 213. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Cicero. 1909. M. Tulli Ciceronis *Orationes*: Recognovit brevique adnotatione critica instruxit Albertus Curtis Clark. Albert Clark. Oxonii. e Typographeo Clarendoniano. 1909. Scriptorum Classicorum Bibliotheca Oxoniensis.
- Erasmus, Mario. 2008. *Reading Death in Ancient Rome*, The Ohio State University Press • Columbus.
- Homer. 1995. *The Odyssey* (transl. A.T. Murray). Cambridge MA: Harvard University Press. Loeb Classical Library. Vols. I & II.
- Homer. 1999. *The Iliad* (transl. A.T. Murray, Revised by William F. Wyatt). Cambridge MA: Harvard University Press. Loeb Classical Library. Vols. I & II.
- Homer. 1967. *Iliada*, traducere în metru original de George Murnu, studiu introductiv și note de D.M., Pippidi. București: ELU.
- Lucretius. 1975. *On the Nature of Things*, Translated by W. H. D. Rouse Revised by Martin F. Smith, Loeb Classical Library No. 181 (Bks. 1-6) Revised Edition.
- Plautus. 1924. With an English translation by Paul Nixon, Loeb Classical Library. London: William Heinemann, vol. 3.
- Pliny. 1942. *Natural History*, Volume II: Books 3-7. Translated by H. Rackham. Loeb Classical Library 352. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Saunders, Catharine. 1925. *Cremation and inhumation in Aeneid*, in *American Journal of Philology*. (1925), pp. 352-357, Thematic Index of Classics in Jstor. catalog.perseus.tufts.edu/jstor/topicpapers.php?t=42...1925.
- Sourvinou-Inwood C. 1995. „*Reading*” *Greek death*. Oxford: Clarendon Press.
- Toynbee, J.M.C. 1971. *Death and Burial in the Roman World*, The John Hopkins University Press, Baltimore and London.
- Vergilius Maro, Publius. 1994. *Eneida*, prefață și traducere de G.I. Tohăneanu, note și comentarii de Ioan Leric. Timișoara: Editura Antib.
- Virgil. 1999. *Eclogues, Georgics, Aeneid 1-6*, Translated by H. R. Fairclough. Revised by G. P. Goold, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, London, England.
- Virgil. 1999. *Aeneid: Books 7-12. Appendix Vergiliana*. Translated by H. Rushton Fairclough. Revised by G. P. Goold. Loeb Classical Library 64. Cambridge, MA: Harvard University Press.